

Dossier Projecte

GUERRER@S

Guerrer@s

És una iniciativa solidària de fotografia documental que té un doble objectiu: fer un sincer homenatge al nostre estimat Joan Guerrero (mestre de tants i tantes fotògraf@s) així com contribuir a documentar la complexa situació actual que afecta a nivell mundial tots els àmbits de la vida.

L'objectiu és oferir una visió de la societat actual amb imatges d'interès humà i que sigui alhora un retrat dels reptes actuals: canvi climàtic, vulneració de drets, racisme, marginació, etc. que la pandèmia encara ha agreujat. Volem que sigui un reflex dels valors ètics, fotogràfics i solidaris que ens ha transmès l'obra i la vida de Joan Guerrero.

Objectius

En aquest projecte Catalunya Mirades Solidàries col·labora amb la Fundació Arrels, entitat fonamental en l'ajuda als més desfavorits. L'associació accepta donacions de 100€, a canvi d'una fotografia que forma part del projecte Guerrer@s. Els fons recaptats aniran en el seu benefici.

Fotògrafs col·laboradors

Samuel Aranda, Emilio Morenatti, Ana Jiménez, Julio Carbó, Santi Palacios, Ricardo García Vilanova, Tino Soriano, Joan Manuel Baliellas, David Aiob, Ferran Nadeu, Francesc Melcion, Sandra Balsells, Alex García, Cristobal Castro, Isidre G. Puntí, Ana Surinyach, Xavier Bertral, Susanna Sáez, Àngel García, Carlos Baglietto, Helena Margarit, Gala Espín, Eva Parey, Núria López, Roberto Palomo, Albert Masias, Albert Salamé, Jordi Pizarro, Irene Vila, Marta Catena, Maria D'Oultremon, Gemma Miralda, Jordi Otix, Manu Pérez Miltru, Josep Mª Cortina, Rey Sotolongo, Lucas Vallecillos, Sergi Rugrand, Gian Marco Benedetto, Agustí Carbonell, Anna

Entitats col·laboradores

Quí som

Per a Catalunya Mirades Solidàries, la solidaritat i la justícia van de la mà.

Catalunya Mirades Solidàries és una associació sense ànim de lucre impulsada per un grup de fotògrafs i fotògrafes amb sensibilitat social. L'objectiu és difondre el respecte entre les persones mitjançant la imatge.

Membres de la junta de Catalunya Mirades Solidàries:

- Presidència: Vicenç Semper
- Vicepresidència: Samuel Aranda
- Secretaria: Roser Vilallonga
- Tresoreria: Roberto Palomo
- Vocals: Kim Manresa, Maika Valencia , Joan Guerrero, Lieya Ortega, Julio Carbó, Joan Sànchez, Jordi Otix, Manu Miltru i Manel Galgo.

Que fem

Catalunya Mirades Solidàries promou activitats relacionades amb la solidaritat, la cultura, la justícia social i la denúncia de qualsevol mena de marginació (origen, sexe, pensament, creença).

Organitza exposicions, conferències, publicacions, tallers i altres accions socials.

Recull fons per ajudar a finançar projectes d'ajuda solidària sense ànim de lucre.

Dóna visibilitat a les comunitats i als col·lectius més vulnerables de la societat. També fomenta la sensibilització ciutadana respecte a problemes socials fruit de la injustícia, la pobresa, l'abús, l'exili i qualsevol mena de marginació social.

Format de l'exposició

Estem buscant un lloc d'exposició de molta visibilitat,

Format: a expenses de les condicions del lloc

60 fotografies amb un peu de foto de 60 x 90 cm.

Llibre - Catàleg

Publicació amb la màxima qualitat en forma d'un llibre-catàleg amb totes les imatges i textos de l'exposició.

Contacte

Catalunya Mirades Solidàries

Seu social Col·legi de Periodistes, Rambla de Catalunya 10. 08007 Barcelona

Contactes: Julio Carbó Te. 609152973 - Vicenç Semper Tel. 620221821

Email: catalunyamiradessolidaries@gmail.com

Web: www.catalunyamiradessolidaries.cat

Mostra de fotografies

© **Morenatti Emilio**

Agustina Cañamero, de 81 años, abraza y besa a su esposo Pascual Pérez, de 84, a través de una pantalla de plástico para evitar contraer el coronavirus en una residencia de mayores en Barcelona, el 22 de junio de 2020. Incluso envuelto en plástico, un abrazo puede transmitir ternura y alivio, amor y devoción. El miedo que se apoderó de Agustina durante los 102 días que ella y su esposo estuvieron separados físicamente debido al confinamiento, desapareció instantáneamente en el momento en que la pareja se abrazó a través de aquellos plásticos.

© **Ana Surinyach**

Conocí a Fátima en el mar Mediterráneo horas después de jugarse la vida, junto a una decena de compañeras más, intentando llegar a Europa. Tenía 15 años y había salido de Somalia sin decir nada a nadie. Fue ella quien se acercó y me preguntó si me podía contar su historia: esa pregunta era un regalo. Me dijo que estaba harta de ver en los medios de comunicación como se victimiza a las mujeres, decía que casi siempre aparecen como seres vulnerables a las que todo el mundo engaña. Me contó que ella no había pagado para subirse a la patera y que sabía que debía devolver su deuda al llegar a Europa. Sin embargo, había decidido huir de su país, no solo para salvar su vida, sino para salvar la de su madre y sus hermanas. Cada vez que fotografío a mujeres en las fronteras me acuerdo de Fátima.

© Aranda Samuel - RAICES

A veces intentamos huir de ellas, alejarnos o olvidarnos, pero nos guste o no, es un propósito imposible.

Con Joan comparto nuestras raíces en Santa Coloma de Gramenet, y nuestros dejes Andaluces. En cada conversación con él siempre menciona Tarifa, su viento, su luz, y sus memorias de pequeño allí.

Esta imagen muestra a un caballo blanco, atado con una cuerda para impedirle la total libertad, en un campo seco en las afueras de Tarifa. De fondo el mar equilibra la escena, donde se intuyen también casas de nueva construcción resultado de lo que llamamos desarrollo.

© Balsells Sandra - *El agradecimiento más sincero*

Como tantos vecinos del barrio, personas convalecientes de Covid abren las ventanas a las ocho de la tarde para aplaudir a los sanitarios. Permanecen alojados en un hotel medicalizado a la espera de su total recuperación y posterior regreso a casa.

Barrio de l'Eixample (Barcelona), 8 abril 2020

© **García Alex**

Shamaila va ingressar de part i amb covid a l'Hospital del Mar. Després de tenir en Hassan empitjora pel virus i ingressa greu a l'UCI. DP d'on sortirà tres setmanes més tard i, abans de passar a planta, es retroba amb el marit, dos de les seves filles i veu per primera vegada el nadó. Fer fotos bones és molt difícil i no aconseguir-les una frustració coneguda i reiterada. A canvi ens queda la vivència, el tresor de l'experiències que defineixen qui som. La gent que hem conegut, els llocs per on hem passat i el privilegi d'entrar a la vida dels altres, amb respecte, mirant de no trencar res perquè només som convidats, els ulls que comparteixen tristors i alegries . I molt de tant en tant la feina ens regala una d'aquelles fotos que t'emocionen mentre la fas perquè saps que expliques alguna cosa que necessita ser explicada per no sentir-nos sols.

© **Soriano Tino**

Fa quaranta anys que fotografio l'estany de Banyoles, i el meu repte sempre ha estat captar en una única fotografia l'encís que ha fet que durant segles els pintors, els poetes i els fotògrafs, hagin estat atrets per una massa d'aigua que alberga tanta vida. Segur que no és aquesta la millor imatge, ja que a cada fracció de segon, a cada racó, tenen lloc mil i una històries dignes de passar a la posteritat. Però la combinació d'aigua, cel, barques i el solitari ànec que gaudeix d'aquest paradís, aliè a l'entorn que tant ens inspira als éssers humans, és una bona metàfora de la necessitat de preservar el medi ambient per a les properes generacions.